

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK

SVEZ. XXIV

15. VELJAČE, 1903

BROJ 4

SADRŽAJ

Ništa predobro za Božju službu	405
Poticaj apostola Petra	406
„Ljubav je glavna”	408
Krštenje pokajanja nije krštenje u Krista	408
Kristovi učenici	411
Odgovori na zanimljiva pitanja	412

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudroču koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će *svi* dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

Ništa predobro za Božju službu

„Ali ako bi imao nekakvu manu, ako bi bio hrom ili slijep ili imao nekakvu zlu manu, nemoj ga žrtvovati Gospodu, Bogu svome!” — Pnz 15,21

Takva zabrana kući slugu pod Mojsijem možda je potrebija kući sinova pod Kristom (Heb 3,5-6) nego što su mnogi skloni pretpostaviti. Urođena sebičnost općenito sugerira da bi bila šteta žrtvovati najbolje stvari, koje bi se mogle iskoristiti na mnoge druge načine. I upravo zato što se to najčešće čini nesvjesno, sada raspravljamo o ovoj temi, s ciljem da pomognemo iskrenima da izađu iz te poteškoće. Uistinu, naša su srca iznimno prijevarena i zahtijevaju stalan nadzor nad pravim motivima, koji ponekad ostaju skriveni čak i od Božjih sinova odanog srca.

Koliko smo samo često vidjeli kršćanske roditelje koji ljube Gospodina i Njegovo djelo, kako žale zbog vlastite nesposobnosti da se aktivno uključe u Gospodinovu službu te se dive žrtvama braće i sestara u kolporterskoj službi, a istovremeno, na vlastitu štetu, zadržavaju svoje sinove i kćeri. Čini se da oni zaključuju kako je djelo evanđelista i kolportera dovoljno dobro za neobrazovane ili netalentirane, dok za svoju djecu žele viši životni cilj. Prihvatili bi Gospodinovu blagoslov i uložili ga u obrazovanje svoje djece, a zatim ih usmjerili na medicinu, pravo, književnost ili poučavanje u školama, smatrajući to časnim i isplativim područjima za njihove talente i obrazovanje.

Kakva velika pogreška! Kakva tužna pogreška! Koliko će se samo posramiti ako ikada uđu u Kraljevstvo i kada, osvrnuvši se unatrag, vide kako su olako cijenili divnu privilegiju da budu Božji suradnici u ovom sadašnjem vremenu! Koliko će tada biti drugačiji njihovi pogledi na važnost medicine, prava, škola, književnosti i braka! Kako će ih biti sram što su ikada mislili da su slabi, hromi i neraspoloženi dovoljno dobri da se žrtvuju Gospodinu – te da nitko ne bi trebao razmišljati o kolporterstvu osim onih koji nemaju sposobnosti za „svjetovno blagostanje”!

Naprotiv, posvećeni bi roditelj Gospodinu trebao posvetiti ne samo svoje prvorođence nego svu svoju djecu; od djetinjstva bi im u umove i srca trebao usađivati misao da je ispravan put za sav Božji narod posvetiti se božanskoj službi u najvećoj mogućoj mjeri. Trebalo bi ih poučiti da na sve u životu gledaju s ciljem predanja Njegovoj službi u bilo kojem mogućem svojstvu te se moliti da Gospodin prihvati i upotrijebi njihovo vrijeme, talent i utjecaj – sve što imaju – u svojoj službi, najčasnijoj službi koja se može zamisliti i koja će na kraju biti najviše nagrađena. Treba im skrenuti pozornost i na apostolov nauk o braku (1 Kor 7,27-40), uz misao da to nije osuda braka općenito, već jedna od popratnih žrtava onih koji žele biti što potpunije iskorišteni u službi Gospodinu.

I ne samo to, već bi kršćanski roditelj koji razumije sadašnju istinu trebao poticati svoje dijete da ne teži višem obrazovanju, već da bude zadovoljno općim školskim obrazovanjem. Naime, (1) osposobljavanje za neku profesiju značilo bi staviti pred sebe iskušenje u tom smjeru koje bi trajalo cijeli život; a (2) današnje je visoko obrazovanje na fakultetima toliko prožeto teorijom evolucije i višom kritikom da postoji velika vjerojatnost da bi dijete, poput mnogih drugih, zapalo u skepticizam. To bi uništilo njegovu odanost Gospodinu i moglo bi ga potaknuti da Mu služi samo izvana, privučeno časnim položajem i dobrom plaćom – ako bi mu, doista, ostalo išta osim puke moralnosti kao zamjene za vjeru!

Naprotiv, svaki muškarac i žena kojima je Gospodin dao spoznaju o sadašnjoj istini trebali bi odmah razumjeti pravu situaciju: ni oni najtalentiraniji ni najbolje obrazovani nemaju ništa doista vrijedno što bi mogli staviti na Gospodinov žrtvenik – ništa što bi samo po sebi bilo vrijedno prihvaćanja u Gospodinovoj službi. Ipak, svatko bi onome trebao svakodnevno i svakoga sata posvetiti najbolje što ima i najviše što može, smatrajući to najvećom privilegijom koja je ikada ponuđena anđelima ili ljudima – biti suradnik s Bogom. Neki koji ispravno razumiju ovu stvar stoga rado napuštaju medicinu, posao i škole kako bi se uključili u mnogo veću i važniju službu evanđelja kao kolporteri-evanđelisti, prenoseći tiskanu poruku Radosne vijesti o velikoj radosti svima koji imaju uši da čuju. Oni s pravom smatraju da ne mogu imati previše obrazovanja ni talenta za tako časnu službu kao što je služba veleposlanika Kralja kraljeva; a da ih imaju još i više, upotrijebili bi ih u interesu Njegovog djela.

Biste li htjeli da mladić ili djevojka odbace sve izgleda i ambicije sadašnjeg života i uđu u službu kolportera jednostavno zato što su prihvatili sadašnju istinu i zato što ih vi na to potičete? Ne, doista; nadamo se da nitko tako nastrojen neće ući u to djelo. Gospodin ne traži takve za svoju službu i svoje predstavnike, pa ih stoga ni mi ne tražimo u Njegovo ime. On traži one koji smatraju „čistom radošću” služiti Njemu i Njegovima, bez obzira na žrtvu. Oni koji u djelo ulaze protiv svoje volje, nedvojbeno bi radili loše i ubrzo bi otpali od istine.

Biste li, s druge strane, preporučili imućnom čovjeku, primjerice poslovnom čovjeku, da se riješi vlastitog posla i bavi se kolporterstvom te da živi od kamata svog novca ili, možda, od glavnice? Zašto ne? Ne bismo li svi trebali imati Učiteljev duh, izražen Njegovim riječima: „Niste li znali da mi je biti u

onome što je Oca mojega?” Pravi Gospodinovi sveci nemaju vlastitog posla jer su sve dali Gospodinu prilikom posvećenja. Svojim poslom oni upravljaju kao Gospodinovi upravitelji – ne da bi ga u trenutku svoje smrti predali u dobrom stanju svojoj djeci ili prijateljima, što bi moglo biti na njihovu štetu. Upravitelj ga treba upotrijebiti naj mudrije što zna i umije prije svoje smrti, jer tada njegovo upraviteljstvo prestaje i mora položiti račun (Mat 25,14-30; Luka 19,12-26). Ako on može osigurati ono što je potrebno za udoban život onima koji o njemu ovise, zašto bi činio više od toga, ili pak iz bilo kojeg razloga odgađao „naviještati silna djela Onoga koji nas pozva iz tame u svoje čudesno svjetlo” – na najbolji mogući način koji mu stoji na raspolaganju? Ja, kako je malo onih koji priznaju svoje upraviteljstvo i koji su mu vjerni te koji će moći s radošću podnijeti svoj izvještaj i čuti Gospodina kako govori: „Valjaš, slugo dobri i vjerni!”

Prije nego što „žetva prođe i ljeto završi”, probudimo se, draga braćo i sestre, svjesni svojih privilegija i prilika, te ih sa zahvalnošću iskoristimo. Ali neka nas se ne shvati pogrešno, kao da

Poticaj apostola Petra

„Zato opašite bokove svoga uma, budite trezvjeni i do kraja se nadajte milosti koja će vam se donijeti pri otkrivenju Isusa Krista. Kao poslušna djeca ne suobličujte se s prijašnjim požudama iz vremena svojega neznanja. Naprotiv, kao što je svet Onaj koji vas je pozvao, i vi sami budite sveti u svemu življenju. Jer pisano je: 'Budite sveti, jer sam ja svet!'” — 1. Pet 1,13-16.

Da bismo cijenili apostolske poticaje, trebamo se upoznati s njihovim karakterom, zapaziti njihove okolnosti, uočiti njihovu revnost i vjernost te zapamtiti da svaka riječ opomene upućena Crkvi ima snažnu potporu u njihovu dostojnom primjeru. Podnijeli su teškoće kao dobri vojnici i mnogo su patili za privilegiju objavljivanja istine. U njihovim je spisima isprepleten visok stupanj logičke snage, elokvencije i patosa, u kombinaciji s nadahnjujućim entuzijazmom koji u svakom istraživaču njihovih učenja mora probuditi barem djelić istoga svetog plamena.

Iako su napisane tako davno, gornje riječi opomene za nas nimalo ne gube svoju snagu. Napisane su za pouku cijeloj Crkvi, sve do svršetka doba. Uvodno „zato” upućuje nas na slavnu nadu našega uzvišenog poziva i na nužno stroge mjere koje su potrebne da bismo bili spremni za svoje uzvišeno nasljeđe, kao što je spomenuto u prethodnim recima. Petar bi želio da cijenimo taj uzvišeni poziv — baštinu neraspadljivu, neokaljanu i neuvelu, sačuvanu na nebu za one koje čuva Božja sila kroz vjeru (redak 4). Želio bi da znamo da ćemo, budemo li vjerni, biti i „sudionici

preporučujemo nešto neizvedivo. Samo oni iznimni mogu učiniti više od pukog osiguravanja vlastite udobnosti – čak i pod vrlo slobodnim uvjetima koji se nude kolporterima; a apostolov je argument: „Ako se tko za svoje, napose za ukućane, ne stara, zanijekao je vjeru i gori je od nevjernika.” Oni koji su sputani obiteljskim obvezama moraju pokazati svoju ljubav i odanost nekim drugim oblikom žrtve.

Uputimo i završnu riječ onima koji su skromni i s manje talenta, a posvetili su se ovoj službi. Oni bi možda bili skloni osjećati da pripadaju klasi onih „s manom”, koji su u našem uvodnom tekstu predstavljeni kao neprihvatljivi. Ali nije tako, draga braćo: krv Isusa Krista, našega Gospodina, čisti nas od svakoga grijeha – pokriva sve naše prirodne mane i čini nas dostojnima i prihvatljivima u Ljubljenu. Sama po sebi nula nema vrijednost, ali je itekako moćna kada slijedi iza broja 1. Tako je i s nama kada slijedimo Krista – Njegova nam zasluga omogućuje zajedništvo i suradnju s Njim; daje nam težinu, utjecaj i moć za Boga i Njegovo djelo. „U Njemu ste ispunjeni”; „prihvaćeni u Ljubljenu.”

božanske naravi” te sunasljednici s Isusom Kristom u svemu (2. Pet 1,4).

Kako Božji duh privlači naša srca u bliže zajedništvo i sklad s božanskim umom, vrijednost tih „iznimno velikih i dragocjenih obećanja” sve se potpunije shvaća, sve dok u našim srcima ne zažari isti sveti entuzijazam koji je toliko ispunio i srca apostola. I tek kada su naša srca tako zagrijana, a umovi tako probuđeni, spremni smo razumjeti apostolovo „zato”, o čijem nadahnjujućem razumijevanju ovisi naša sposobnost da obratimo pozornost na ozbiljan poticaj koji slijedi.

Ako naša srca nisu istinski nadahnuta tom nadom — ako smo je počeli olako shvaćati, zaboravljati je ili o njoj razmišljati kao o praznoj priči — bit će nemoguće poslušati ovdje dan Petrov savjet. Ako, dakle, shvatimo da nas u bilo kojoj mjeri obuzima duhovna letargija koja neprimjetno otupljuje naša duhovna osjetila tako da istina gubi svoju nadahnjujuću moć nad nama, naša je prva dužnost prionuti molitvi i zajedništvu s Bogom te Njegovom Riječi, kako bi se ostvarila njezina posvećujuća snaga.

„Zato”, dakle, vi koji prepoznajete nagradu svojega uzvišenog poziva i koji se nastojite probijati prema cilju, „opašite bokove svoga uma” — slikovito rečeno: ojačajte i učvrstite svoje namjere i napore. Obnovite svoju odlučnost, udvostručite svoju marljivost, odbacite teret nepotrebnih svjetovnih briga, povećajte svoju revnost i, kao što apostol Pavao također potiče, postojano trčite utrku koja je pred

vama. Trčite ne kao onaj koji samo udara po zraku, nego kao onaj koji ima cilj pred očima i koji je u krajnjoj ozbiljnosti odlučan učiniti svoj poziv i izbor sigurnim (Heb 12,1; 1. Kor 9,26).

Nakon što kršćanin tako „opaše bokove svoga uma” za dug, postojan i odlučan napor, apostol dalje savjetuje: „Budite trezveni.” Ne dopustite si da se ponesete i pod utjecajem uzbuđenja u vrlo kratkom vremenu iscrpите svu svoju duhovnu vitalnost, a zatim zapadnete u hladnoću ili malodušnost. Umjesto toga, promišljeno razmotrite i pripremite se za dugo i strpljivo podnošenje svake stege i kušnje, vjere i strpljivosti, što je potrebno da bi se netko dokazao kao pobjednik vrijedan blagoslovljene nagrade obećane „onome koji pobjeđuje”. Utrka koja je pred nama nije utrka koju treba trčati na mahove, već se očituje u „strpljivom ustrajavanju u dobrom djelu”. Trezveno i promišljeno trebamo odvagnuti i nastojati shvatiti važnost tih izvanredno velikih i dragocjenih obećanja te iz njih crpiti okrepljujuće nadahnuće. Ozbiljno moramo posvetiti svoje umove i srca pouci nadahnute Božje Riječi, služeći se pritom i pomoći onih „pastira i učitelja” te njihovih pisanih djela koja su usklađena s proučavanjem Svetog pisma i koja u njemu pomažu. Marljivo i strpljivo moramo se podložiti svim preobražavajućim utjecajima božanske milosti i istine, a zatim, lojalno i vjerno, moramo posvetiti svoje posvećene talente, koliko god ih bilo malo ili mnogo, velikom djelu propovijedanja ovog evanđelja o Kraljevstvu svima koji žele čuti.

Takav trezven pogled na situaciju učvršćuje um protiv malodušnosti i omogućuje nam, kako sugerira apostol, da se „do kraja nadamo milosti koja će nam se donijeti pri otkrivenju Isusa Krista”. Takav trezven pogled drži razum na prijestolju naših umova. A razum kaže: božanski poziv u sunasljedstvo s Kristom jasno podrazumijeva prikladnost za tu uzvišenu službu; božansko obećanje jasno osigurava božansku milost koja će nam omogućiti da ispunimo uvjete; božanska priprema za moje opravdanje, po vjeri u dragocjenu Kristovu krv, oslobađa me osude na smrt, a Kristova pravednost, pripisana mi vjerom, u potpunosti nadomješta sve moje slabosti, tako da pred Bogom stojim prihvaćen u Njemu. Trezveni razum također kaže: upute dane u Svetom pismu onima koji trče u ovoj utrci jasne su i izričite te objašnjavaju svaki korak na putu onima koji su istinski i potpuno posvećeni Gospodinu. Primjeri Gospodina i apostola obasjavaju put moralnim sjajem i slavom koja nas ne može zavesti. Budemo li kročili njihovim stopama, sigurno ćemo stići do istog cilja.

Stoga, uz ovaj trezven pogled na naš uzvišeni poziv i njegove privilegije te na obilne izvore božanske milosti, nemojmo se obeshrabriti niti biti svladani na bilo koji način, već se do kraja nadajmo milosti

(naklonosti) koja će nam biti donošena pri objavi Isusa Krista — pri Njegovom drugom dolasku. Crkva je uživala velik dio božanske naklonosti kroz cijelo doba svoje kušnje i ispitivanja, ali milost koja će se otkriti prilikom objave Isusa Krista — kada On dođe vladati u moći i velikoj slavi — bit će njezino uzvišenje da sjedi s Njim na Njegovom prijestolju. To slavno ispunjenje Crkva mora cijelo vrijeme postojano imati na umu. Ali kako je tek veličanstvena prednost onih njezinih članova koji žive na samom kraju ovoga doba, kada već sada, čak i prije naše preobrazbe u Njegovu slavnu sliku — u trenutku, u tren oka — počinjemo ulaziti u radost svojega Gospodina!

Oni koji su još uvijek trezveni i vjerni te koji nisu odbacili svoje pouzdanje, uvedeni su u tajnu Učiteljeve prisutnosti. Posjednuti su za stol, a Gospodar je sâm izašao i poslužio ih. Da, naša su srca gorjela u nama dok nam je otvarao Sveto pismo i davao nam razumjeti, na temelju svjedočanstva Zakona, proroka i apostola, da se vrijeme ispunilo — da je kraj doba sada tu te da je Gospodar žetve prisutan kako bi usmjeravao i nadzirao veliko djelo žetve ploda onog dragocjenog sjemena koje je davno posijano u suzama, a sada se prikuplja s radošću i pjesmom; dok nam je otvarao riznice božanske mudrosti i milosti prikazane u planu vjekova, koji je Bog osmislio prije utemeljenja svijeta, postupno ga razrađivao u prošlim vjekovima, a koji se sada približava svojem slavnom ispunjenju.

Oh, kakva je to gozba, kakva radost bila za Gospodnjim stolom dok su nam se jedno za drugim otvarala blaga božanske milosti, otkrivajući slavu novih nebesa i nove zemlje te blaženstvo svih poslušnih podanika Onoga koji sjedi na prijestolju da vlada u pravednosti; kako će svaka suza biti obrisana s lica i kako će sramota Božjeg naroda biti uklonjena! Doista, Danijel je prorokovao govoreći: „O, blaženstva li onome koji dočeka i dosegne tisuću trista trideset i pet dana!” — dane druge Gospodinove prisutnosti, kada će se sve što je zapisano o ispunjenju Njegove slavne vladavine početi ostvarivati.

Uvidjevši, dakle, da su takve naše prednosti i nade, „kakvi bi tek trebali biti vaši sveti postupci i pobožnost?” (2. Pet 3,11). Budući da smo pročišćeni tom nadom, ne bismo se trebali — kao što nas apostol potiče — suobličavati prijašnjim požudama (željama i ambicijama koje smo imali u svojem neznanju), nego, kao što je svet Onaj koji nas je pozvao, ne bismo li i mi trebali biti sveti u svemu svojem življenju — u svim svojim riječima i putovima? Budući da je pisano: „Budite sveti, jer sam ja [Gospodin] svet” (1. Pet 1,15-16), ne bismo li i mi, koji smo pozvani biti sudionicima Njegove vlastite naravi i slave, također trebali biti sveti?

Neki kršćani imaju pogrešnu ideju da Bog sve sâm oblikuje te da Njegova djeca trebaju biti samo pasivna

u Njegovim rukama. Međutim, Petar to ne izražava na taj način. On nas potiče da se mi sami oblikujemo prema božanskim uputama. Postoji djelo koje treba obaviti u nama i oko nas, a oni koji nisu budni i ne rade, već samo pasivno sjede i čekaju da Gospodin učini čuda u njihovu korist, grdno se varaju te daju neprijatelju veliku prednost. On će tu prednost sigurno

iskoristiti da im veže ruke i noge i baci ih u krajnju tamu, osim ako se ne potrude raditi na svojem spasenju sa strahom i drhtanjem, dok Bog, surađujući s njihovim iskrenim naporima, djeluje u njima da hoće i djeluju Njemu na ugodu (Fil 2,12-13). „Bdijte i molite”, ljubljani, da vas neka od tih neprijateljskih zamki ne uhvati i ne oduzme vam vašu nagradu.

„Ljubav je glavna”

— 1. Korinćanima 13,1-13 (22. veljače) —

„Sada ostaju vjera, nada i ljubav – to troje; ali najveća je među njima ljubav.”

U prethodnom poglavlju apostol je nabrojio različite „darove” svetog duha dane ranoj Crkvi za njezinu uspostavu i razvoj. Poglavlje završava poticajem da, iako cijeni sve te darove, svaki član Crkve treba iskreno žudjeti za onima višima, a zatim dodaje: „A evo, pokazujem vam još vrsniji put” – nešto još bolje od bilo kojeg od tih darova svetog duha. Naša se pouka odnosi na tu uzvišeniju težnju koja bi trebala potaknuti svako Božje dijete; naime, stjecanje i razvoj duha ljubavi, Gospodinova duha. U onoj mjeri u kojoj imamo Kristov um i u kojoj sveti duh prebiva u nama i obiluje, u tom istom omjeru obiluje i naša ljubav.

Međutim, postoje različite vrste ljubavi, a apostol ovdje ne govori o općoj ljubavi, nego o jednoj posebnoj vrsti koja pripada Bogu i novom stvorenju koje je od Njega začeto. Postoji ljubav prema životinjama, kakvu divlje stvorenje iskazuje prema svojim mladuncima, ljubav koja u svojoj predanosti često dovodi i do žrtvovanja vlastitog života. Ta ista vrsta ljubavi svojstvena je prirodnom čovjeku, čak i u njegovom palom stanju. Sve je to više-manje sebična ljubav – spremna, možda, povremeno i opljačkati druge kako bi mogla obilato dijeliti dobra onima kojima je naklonjena. To nije ljubav koju apostol opisuje, niti se on svojim rječnikom obraća tjelesnom čovjeku. On se obraća novom stvorenju, obavještavajući ga da tjelesni čovjek neće moći primiti, cijiniti niti udovoljiti onome što on predstavlja. Za jasno shvaćanje te ljubavi i njezino srdačno prihvaćanje kao pravila života očito je nužno da smo „začeti” odozgo.

Čini se nemogućim opisati samu ljubav; najbolje što možemo učiniti jest opisati njezino ponašanje. Oni koji posjeduju ljubav s takvim karakteristikama sposobni su je cijiniti, ali je ne mogu drugačije objasniti – ona je od Boga, bogolikost u srcu, na jeziku, u rukama, u mislima – ona nadgleda sve ljudske attribute i nastoji ih u potpunosti kontrolirati.

Prije nego što opiše djelovanje ljubavi, apostol naglašava njezinu važnost, uvjeravajući nas da ako posjedujemo i najodabranije od već objašnjenih „darova”, a nemamo uz to ljubavi, još uvijek će nam nedostajati dokaz da smo nova stvorenja u Isusu Kristu. Bili bismo samo „mjed što ječi ili cimbal što zveči” –

proizvodili bismo buku, ali ne bismo u sebi imali prihvatljiv osjećaj ili vrlinu u vezi s našim riječima. Time nas uvjerava da čak ni sposobnost tečnog govora o evanđeoskim temama ne mora nužno biti dokaz našeg odnosa prema Gospodinu u obliku novih stvorenja. Apostolova izjava uvedena je riječju „ako”, što bi se u određenoj mjeri moglo propitivati tvrdnjom da nitko ne može sa silom i snagom propovijedati evanđelje Božjega dragog Sina ako ne posjeduje duh ljubavi. Iako smo svi susreli javne govornike koji su mogli održati vrlo lijepe govore, općenito smo uočavali šupljinu u njihovu podučavanju osim ako nisu govorili iz srca, potaknuti ljubavlju prema istini – a ne ljubavlju prema pljesku ili prema novcu.

Među darovima, proroštvo ili govorništvo bilo je jedno od onih koje je apostol pohvalio. Također se pohvaljuje poznavanje Božjih tajni, a velika vjera ubraja se među glavne kršćanske zahtjeve. Ipak, apostol izjavljuje da kada bi i posjedovao sve to u najvećoj mjeri, a ljubavi ne bi imao, ne bi bio ništa – obična nula – i uopće ne bi bio član novog stvorenja, budući da je ljubav sam duh začeca nove naravi. Kakvog li divnog ispita! Neka ga svatko primijeni na sebi. Jesam li po Božjoj procjeni nešto ili nisam ništa, trebam mjeriti svojom ljubavlju prema Njemu, prema Njegovoj braći, prema Njegovom djelu, prema svijetu općenito, pa čak i prema svojim neprijateljima, a ne svojim znanjem, slavom ili govorništvom. Ipak, ne smijemo smatrati da netko može imati znanje o dubokim Božjim tajnama a da nije začet svetim duhom ljubavi; jer nitko ne poznaje dubine Božje osim po Duhu Božjem. Međutim, netko bi mogao izgubiti duh prije nego što izgubi znanje koje mu je on donio. Stoga, u mjerenju karaktera ljubav trebamo staviti na prvo mjesto i smatrati je glavnim pokazateljem naše bliskosti s Gospodinom i prihvaćenosti od Njega.

Apostol zatim iznosi drugi niz argumenata: njegovi su slušatelji već smatrali dobročinstvo i davanje milostinje potrebitima nečim pohvalnim. Kako bi im utisnuo koliko je važno imati ljubav kao načelo koje upravlja njihovim srcima, apostol izjavljuje da, ako bi tko razdao sva svoja dobra da nahrani siromahe – ne zadržavajući ništa – a ipak to učinio bez prave ljubavi

kao glavnog pokretača svojeg ponašanja, to mu ne bi ništa koristilo. On ide još dalje i izjavljuje da, čak i ako bi postao mučenik i bio spaljen na lomači, to mu ne bi donijelo traženu blagoslovljenu nagradu, osim ako to mučeništvo nije potaknuto i proizašlo iz ljubavi.

Ali netko bi mogao upitati: kako bi netko mogao prakticirati takvo samoodricanje, takvu žrtvu, takvu vjeru itd., a opet biti bez ljubavi? Ne mislimo da bi netko to mogao prakticirati a biti potpuno lišen ljubavi; određena mjera ljubavi mora postojati. Razumijemo da je apostol iznio ovako snažnu izjavu kako bi nam pokazao da su naše milostinje, naše žrtve, naše znanje i naše učenje Gospodinu prihvatljivi i da ih On cijeni samo u onoj mjeri u kojoj iza njih stoji ljubav. Ako je ljubav u njima slabo prisutna, onda su i slabo cijjenjeni; ako ljubav uvelike ulazi u njih, onda ih Bog uvelike cijeni. Ako su u potpunosti potaknuti ljubavlju, tada ih Bog u potpunosti prihvaća. Ako je ljubav samo jedan dio pokretačke snage koja stoji iza našeg ponašanja kao novih stvorenja, to podrazumijeva da su u nama aktivni i drugi motivi, koji u Gospodinovoj procjeni nastoje neutralizirati čak i one službe i žrtve koje se prinose u Njegovo ime i za vrijedne ciljeve. Čuvajmo se tih neutralizirajućih utjecaja i ozbiljno nastojmo biti puni ljubavi cijelim svojim srcem – da svaka naša služba Gospodinu, braći i istini bude iz čistog srca, bez osobnih ambicija, ponosa itd.

Dajući nam takvo shvaćanje važnosti ljubavi, apostol opisuje što ona jest, a što nije – kako djeluje, a kako ne djeluje, odnosno kako se ne ponaša. Neka svatko od nas primijeni ovo na sebe i upita se: Imam li toliku ljubav, osobito prema ukućanima vjere, koja me navodi da mnogo i dugo trpim, a da ipak budem dobrotiv? Koliko se brzo uvrijedim? Ako se jako brzo uvrijedim, to sigurno ukazuje na to da imam vrlo malo Gospodinova duha – ljubavi. Ako sam sklon zamjerati sitne životne nepravde – ako gajim duh ogorčenosti, ako sam spreman uzvratiti zlo za zlo i uvredu za uvredu – to ukazuje na moj nedostatak ove najveće od svih vrlina (milosti), koja je nužna da bih kao pobjednik konačno prošao božansku provjeru.

Za našega nebeskog Oca kaže se da je „dobar prema nezahvalnima”. Imam li ja taj duh dobrote – Njegov duh? Jesam li dobar prema svojim prijateljima? Nježan? Uljudan? Imam li taj znak ljubavi u svojim djelima, riječima i mislima – mislim li i pazim li na druge? Osjećam li i pokazujem li prema njima dobrotu riječju, pogledom, djelom? Kršćanin bi iznad svih ostalih trebao biti ljubazan, uljudan i nježan u svom domu, na svom radnom mjestu, u Crkvi – posvuda. Kod Božjeg djeteta ta strpljivost i dobrotu nisu samo izvanjski ukras, kao što se grozd može privezati za trn; naprotiv, oni su plodovi duha – izdanak ili rezultat zajedništva s Bogom, učenja od Njega i primanja Njegovog duha svetosti, duha ljubavi.

Imam li ljubav koja ne zavidi, tako da mogu vidjeti druge kako napreduju i radovati se njihovom blagostanju, čak i ako moji vlastiti poslovi neko vrijeme ne budu tako uspješni? To je velikodušnost, sušta suprotnost ljubomori i zavisti. Korijen zavisti je sebičnost: zavist neće izrasti na korijenu ljubavi. Ljubav ne zavidi, već se raduje napretku svega što je dobro.

Imam li ljubav koja se ne hvasta? – ljubav koja teži poniznosti, koja se ne hvališa, koja se ne nadima? Netko je uistinu rekao da „ljubav spašava čovjeka od toga da od sebe ne napravi budalu oholim ponašanjem i da se ne dovede u položaje koji odaju njegovu nesposobnost.” Hvalisanje – pretjerano samopoštovanje – odvelo je mnoge ljude ne samo u ludost nego ponekad i u teške grijeh, a sve u nastojanju da opravdaju svoje hvalisanje. Gospodinov duh je duh zdrave pameti, koji nas ne potiče samo na to da velikodušno cijenimo druge, nego i da trezveno procjenjujemo sebe te da se ne nadimamo.

Imam li ljubav koja se ne ponaša nedolično – neučtivo, nepristojno? Uljudnost se definira kao ljubav u sitnicama. Kaže se da je ljubaznost ljubav u malim stvarima. Tajna uljudnosti je ili puko poliranje površine ili ljubav u srcu. Kao kršćani, trebamo imati ljubav u srcu koja će nas potaknuti na djela dobrote i učtivosti, ne samo u kućanstvu vjere već i u našim domovima te u ophođenju sa svijetom.

Imam li ljubav koja ne traži samo svoje? – koja bi čak bila spremna dopustiti da neka od njezinih prava budu žrtvovana u interesu drugih? – Ili u meni prevladava sebičnost koja ne samo da zahtijeva svoja prava u svakoj prilici nego ih zahtijeva bez obzira na udobnost, pogodnosti i prava drugih? Imati ljubavi u ovom detalju znači da ćemo paziti da nepravedno ne iskorištavamo druge te da ćemo radije trpjeti zlo nego ga činiti – trpjeti nepravdu nego činiti nepravdu.

Imam li ljubav koju nije lako razdražiti? Doista, izvornik izostavlja riječ „lako” i radije prenosi misao da se ljubav ne razdražuje, ne izaziva gnjev. Ljubav onome tko je posjeduje omogućuje da vidi obje strane pitanja; to ga čini pravim filozofom; daje mu duh zdrave pameti. On shvaća da su ogorčenost i nasilni gnjev nedolični i, još gore od toga, štetni – ne samo onima protiv kojih su usmjereni, već su po svom učinku štetni i za njegovo vlastito srce i tijelo. Možda će biti trenutaka kada će ljubav morati biti čvrsta, gotovo do strogosti i nefleksibilnosti, ondje gdje su uključena načela i gdje treba usaditi vrijedne lekcije. To bi moglo potpasti pod upravu ljutnje, koristeći tu riječ u pravom smislu u odnosu na pravedni gnjev, iskazan iz ljubavi i sa svrhom činjenja dobra – ali tada samo nakratko. Ako smo opravdano ljuti, trebali bismo se pobrinuti da ne sagriješimo, čak ni usnama ili srcem, u kojem nikada ne bismo smjeli gajiti ništa osim

ljubavi i velikodušnih osjećaja prema onima koji su nam neprijatelji ili prema onim našim prijateljima kojima bismo htjeli pomoći, poučiti ih ili ispraviti.

Biti lako isprovociran znači imati lošu narav i lako upadati u strastveni gnjev koji uključuje zle poglede, zle riječi i ljutnju. To je potpuno suprotno duhu ljubavi i tko god je na Gospodinovoj strani te Mu se želi svidjeti i postići položaj pobjednika, trebao bi se ljubomorno čuvati ove opće boljke našega vremena. Svi oni koji su začeti svetim duhom trebaju biti dobre naravi. Ni na koji način ne možemo bolje objavljivati hvale Onoga koji nas je pozvao iz tame u svoje čudesno svjetlo nego pokazivanjem duha ljubavi u svakodnevnim životnim poslovima.

Imam li duh ljubavi koji ne misli zlo? – koji je bezazlen, koji ne sumnja na zlo i ne traži mane u drugima niti im pripisuje zle motive? Stara poslovice kaže da su „mane velike tamo gdje je ljubav mala”.

Revidirana verzija prijevoda ovdje predstavlja nešto drugačiju misao – „ne pamti zlo” – ne uračunava zlo onome tko ga čini, kao da čeka ispriku, naknadu ili priliku da se „oduži”. Ali, premda ljubav prelazi preko uvreda i ne uzima ih u obzir ne gajeći zamjerke, to ne bi značilo da bi ljubav prema prijateljima nužno postupala na potpuno isti način kao prema svojim prijateljima. Možda bi bilo prikladno ili čak potrebno obratiti pozornost na uvrede do te mjere da se ne ispoljava ista srdačnost kao prije, ali se ne bi smjela ispoljavati ni mržnja, zloba ili svađa – ništa osim ljubaznosti i blagosti, ostavljajući vrata otvorenima za potpuno pomirenje što je prije moguće; čineći sve što se može učiniti za promicanje pomirenja i iskazujući spremnost da se zlo oprost i zaboravi.

Imam li ljubav koja se ne raduje bezakonju (nepravdi), nego se raduje istini? Jesu li načela dobra i zla tako čvrsto ukorijenjena u mojem umu i jesam li toliko u skladu s onim što je ispravno i toliko se protivim nepravdi da je ne bih poticao, nego bih je morao osuditi, čak i kada bi mi donijela korist? Jesam li toliko usklađen s pravdom i s istinom da ne bih mogao a da se ne radujem istini i njezinu napretku, čak i pod cijenu uznemirivanja nekih mojih unaprijed stvorenih mišljenja ili na štetu nekih mojih zemaljskih interesa? Božja ljubav, koju apostol ovdje opisuje kao duh Gospodinova naroda, jest ljubav koja je daleko iznad svake sebičnosti i temelji se na čvrstim načelima koja iz dana u dan treba sve jasnije prepoznavati i kojih se uvijek treba čvrsto držati, pod svaku cijenu.

Imam li ljubav koja sve podnosi? – koja je neosvojiva pred napadima zla? Koja se opire zlu, nečistoći, grijehu i svemu što je protivno ljubavi? Imam li ljubav koja sve vjeruje? Koja nije voljna pripisati zlo drugome osim ako je na to ne prisile nepobitni dokazi? — Koja bi o svima radije vjerovala u dobro nego u zlo? — Kojom ne bi bilo zadovoljstvo

slušati o zlu, nego bi bila sklona tome negodovati? Imam li ljubav koja se svemu nada, koja ustraje pod nepovoljnim uvjetima i nastavlja se nadati te raditi za one koji trebaju moju pomoć? Imam li ljubav koja sve trpi? – to jest, koja se nastavlja nadati najboljem u pogledu svih, ustrajno težeći onom najboljem – koju nije lako obeshrabiliti?

Kao Kristovi učenici, mi smo u Njegovoj školi, a velika lekcija kojoj nas On uči iz dana u dan te koju moramo temeljito naučiti želimo li doseći nagradu svojega uzvišenog poziva u svim njezinim raznim značajkama i grananjima, jest lekcija ljubavi. Ona zadire i povezuje se sa svim riječima, mislima i djelima našega svakodnevnog života. Kako reče pjesnik:

„Kao što je svaka lijepa nijansa svjetlost, tako je svaka vrlina ljubav.”

Zatim apostol ističe da, kao što je ljubav najizvrsnija, tako je i najtrajnija. Dar proroštva bi nestao; prestala bi vrijednost i potreba za govorom na drugim jezicima; a svo znanje o sadašnjem vremenu, koliko god nesavršeno bilo, sigurno mora prestati vrijediti kada se u potpunosti uvedu savršenstva nove dispenzacije. Najbolje informirani sada znaju samo djelomično; ali kada savršenstvo bude postignuto u Kraljevstvu i pod njegovom službom, svi djelomični i nesavršeni uvjeti sadašnjeg vremena bit će zamijenjeni i samo za jednu stvar sa sigurnošću moći će se reći da traje i da je vječna – a to je ljubav.

Slika rasta koji moramo očekivati od sadašnjeg znanja i postignuća do onih u budućnosti usporediva je s prelaskom djeteta u odraslog muškarca. Druga je ilustracija nejasno gledanje u starim zrcalima koja su davala nesavršene odraze. U savršenstvima novog stanja savršeno ćemo vidjeti, savršeno znati, savršeno razumjeti. Isto su tako i darovi rane Crkve bili vrlo prikladni za nju te prilagođeni njezinu infantilnom stanju. Međutim, kako bi se razvijala do zrelosti, vrijednost tih „darova” bi se smanjivala i ne bi ih više bilo, već se očekivao viši razvoj božanske naklonosti, vjere, nade i ljubavi. Sve to troje Božja Crkva treba njegovati i cijeniti kao plodove duha, daleko iznad darova duha – a najveća od njih je ljubav.

Ljubav je ujedno i najtrajnija. Jer, neće li vjera praktički prestati kada budemo vidjeli i temeljito spoznali? Neće li nada praktički nestati kada dođemo do ostvarenja svih svojih nada i postanemo posjednici punine obećanja našega nebeskog Oca? Međutim, ljubav nikada neće prestati, iako nije imala ni početka. Bog je ljubav, a budući da je bio bez početka, tako je i ljubav bila bez početka; jer to je Njegov karakter, Njegov stav. I kao što On traje zauvijek, tako će i ljubav trajati zauvijek. Tko god, dakle, u Kristovoj školi temeljito nauči lekcije ovog sadašnjeg vremena i tako se dobro opskrbi tom divnom milošću ljubavi, skuplja blago koje može biti njegovo zauvijek – na velik blagoslov njemu

samome i svima s kojima sada dolazi u kontakt, te na blagoslov svijetu kojemu će mu biti dopušteno služiti

tijekom Milenija; bit će to vječni blagoslov, jer on predstavlja pečat božanskog odobrenja.

Kristovi učenici

„Tada je Isus govorio onim Židovima koji su mu povjerovali: 'Ako ostanete u mojoj riječi, uistinu ste moji učenici; upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi.'” — Ivan 8,31-32

Propovijedanje našeg Gospodina uvijek je imalo dva suprotna učinka na raznoliko mnoštvo koje ga je slušalo. Jednu je skupinu privlačilo, a drugu odbijalo. Oni koji su bili puni ponosa i uobraženosti te koji su više voljeli tamu nego svjetlost jer su im djela bila zla – i koji su shvaćali da bi, prihvate li svjetlo istine, nužno morali prilagoditi svoj karakter tom svjetlu – svi su redom bili odbijeni Kristovim učenjem. Da je Gospodin svoju službu provodio metodama kakve se danas primjenjuju, oviseći o dobroj volji i financijskim prilozima ljudi, ta bi potpora često bila vrlo oskudna ili barem prevrtljiva. U nekim je prilikama mnoštvo prihvatilo Njegovo svjedočanstvo, a kasnije ga napustilo i više nije hodilo s Njim, dok je On nastavljao iznositi pouke o božanskoj istini (Luka 4,14-15.22.28-29). Ponekad se mnoštvo držalo Njegovih riječi, diveći se milosnim riječima koje su izlazile iz Njegovih usta, a onda bi ga opet iznova napuštali, sve dok ne bi ostala samo šačica ljudi (Ivan 6,60.66-69). Kakvo bi samo zaprepaštenje nastalo u raznim današnjim crkvama kada bi propovjednici evanđelja slijedili Učiteljev primjer objavljujući cjelokupan Božji naum na sličan način! Kako bi brzo postali nepopularni i bili optuženi za razbijanje crkve. Velike zajednice, koje sada vrve u modernim hramovima posvećenima službi Bogu i Kristovim učenjima, to ne bi podnijele! Oni onamo odlaze kako bi ih zabavljali ugodni i elokventni govori titulirane gospode koja vjerojatno poznaje njihov ukus i ideje te koja će propovijedati tako da im ugodni. Spremni su platiti za ono što žele, ali ne žele istinu.

Oni koji su slijedili Gospodina samo nakratko, a zatim ga napustili, time su, naravno, prestali biti Njegovi učenici te više nisu bili tako ni prepoznati, niti su se usuđivali tvrditi da su Njegovi učenici. Učenik je onaj koji uči (đak), i kada čovjek prestane biti učenik Krista, velikog Učitelja, on više nije Kristov učenik. To je bilo vrlo očito dok je Gospodin bio prisutan i dok je Njegovo ime ljudima bilo sinonim za sramotu. No kasnije, kada je Njegova prisutnost bila povučena i kada su Njegove doktrine bile beskrupulozno pomiješane s ljudskim filozofijama do te mjere da su izgubile svoj prijekor i postale zapravo ništavne, ljudi su počeli tvrditi da su Njegovi učenici – dugo nakon što su u potpunosti odbacili Njegov nauk.

Gospodinov izraz – „uistinu ste moji učenici” – podrazumijeva razliku između stvarnih i samo nominalnih učenika. A budući da i dalje želimo biti

Njegovi pravi, iskreni učenici, uočimo istaknuti uvjet: „Ako ostanete u mojoj riječi, uistinu ste moji učenici.” Licemjerje pukog nominalnog učenitva Gospodinu je odvratno.

Blagoslov je poduzeti prvi korak u kršćanskom životu – korak vjere i prihvaćanja Krista kao našeg Otkupitelja i Gospodina. Međutim, nagrada za taj korak u potpunosti ovisi o našem ustrajanju u Njegovoj Riječi i zadržavanju stava pravih učenika. Nije to teško učiniti, ali ljudski je ponos sklon odlutati od jednostavnosti božanske istine te tražiti vlastite nove teorije i filozofije, ili pak zadirati u teorije i filozofije drugih ljudi, a sve u želji da ih svijet smatra mudrima i velikima.

Nagrada ustrajnog učenitva jest: „Upoznat ćete istinu” – a ne to da ćemo „uvijek učiti, a nikako ne moći doći do spoznaje istine” (2. Tim 3,7). Mnogi ovdje čine pogrešku: ne uspijevajući ostati u Gospodinovoj Riječi, zadiru u razne ljudske filozofije koje zanemaruju ili izvrću Gospodinovu Riječ i postavljaju suprotne teorije. Onima koji među njima traže istinu nigdje nije obećano da će je ikada pronaći. I doista je nikada ne pronalaze. Božanska se istina ne može naći nigdje osim u božanski određenim kanalima, a ti kanali su Gospodin, apostoli i proroci. Ustrajati u nauku izloženom u njihovim nadahnutim spisima, proučavati ih i o njima promišljati, bezuvjetno se u njih pouzdati te vjerno uskladiti svoj karakter s njima – to je ono što znači biti postojan u Gospodinovoj Riječi.

Ipak, ta je misao potpuno usklađena s obraćanjem pozornosti na svu pomoć koju Gospodin s vremena na vrijeme podiže među našom braćom u Kristovu tijelu, kao što je nabrojio apostol Pavao (Ef 4,11-15; 1. Kor 12,13-14). Gospodin je uvijek podizao i do samoga će kraja podizati takve oblike pomoći za izgradnju Kristova tijela, ali dužnost je svakog uda pažljivo provjeriti njihov nauk nepogrešivom Riječju.

Ako na taj način, kao ozbiljni i iskreni učenici, ustrajemo u Gospodinovoj Riječi, doista ćemo „upoznati istinu”, biti „utvrđeni u sadašnjoj istini” (istini za koju je sada vrijeme) te biti „ukorijenjeni i utemeljeni u istini”. Bit ćemo „čvrsti u vjeri” i „spremni na odgovor svakome tko od nas zatraži obrazloženje nade koja je u nama”, „ozbiljno se boriti za vjeru jednom zauvijek predanu svetima”, „vojevati dobru vojnu”, „svjedočiti dobru ispovijest” i čvrsto „podnositi patnje kao dobri vojnici Isusa

Krista”, sve do samoga kraja našeg puta. Do spoznaje istine nećemo doći u jednom skoku, već ćemo u nju biti uvođeni postupno, korak po korak. Svaki će korak biti siguran i pouzdan napredak te će voditi do višeg položaja za daljnja postignuća – kako u znanju tako i u blagoslovljenim plodovima izgrađenog karaktera.

Istina stečena na taj način, korak po korak, postaje posvećujuća snaga koja u našim životima donosi svoje blagoslovljene plodove: pravednost, mir, radost u Svetom Duhu, ljubav, blagost, vjeru, strpljivost, kao i svaku vrlinu i milost, koje će vrijeme i njegovanje dovesti do slavne zrelosti.

I ne samo da će pravi učenik tako upoznati istinu i biti njome posvećen, nego je Gospodin rekao i to da će vas „istina osloboditi”. Oni koji su primili istinu kroz blagoslovljeno iskustvo upoznaju dio njezine oslobađajuće moći. Čim se određena mjera istine primi u dobro i iskreno srce, ona počinje skidati okove grijeha, neznanja, praznovjerja i straha. Svoje iscjeljujuće zrake baca u najmračnije kutke našeg srca i uma te tako okrepljuje cijelo biće. Grijeh ne može podnijeti njezinu svjetlost, a oni koji nastave živjeti u grijehu i nakon što su primili dovoljno svjetla koje razotkriva njegovu izopačenost, neizbježno će to svjetlo i izgubiti jer su ga nedostojni.

Neznanje i praznovjerje moraju nestati pred svjetlom istine. Kakva li je samo blagoslovljena spoznaja biti na taj način oslobođen! Milijuni su još uvijek pod tim mučnim jarmom. U njegovim se zabludama boje i štuku neka od najnižih Sotoninih oruđa koja ih tlače i ponižavaju, a koja licemjerno tvrde

da su božanski postavljena. Prisiljeni su bojati se Boga kao osvetoljubivog tiranina koji veliku većinu svojih stvorenja prepušta vječnom mučenju. Hvala Bogu, mi koji smo primili istinu pobjegli smo iz te strašne noćne more, a sotonino ropstvo nad nama je prekinuto!

Također smo oslobođeni straha za koji vidimo da danas dolazi na cijeli svijet, u vremenu kada se silno potresaju veliki državni i crkveni sustavi koji su tako dugo vladali. Svi misleći ljudi u strahu su od mogućeg ishoda koji bi vodio u anarhiju i teror. Opća će se uzbuna samo povećavati kako se približavamo strašnoj krizi prema kojoj ubrzano srljamo i kako opasnost postaje sve očitija. Ipak, usred svega toga – i uz puno jamstvo nepogrešive Božje Riječi o strahotama sukoba kroz koje će svijet morati proći – pravi Kristovi učenici koji ostaju u Njegovoj Riječi ne boje se. Naprotiv, oni se raduju jer znaju da je Božji cilj, pri dopuštanju te oluje, pročišćavanje moralne atmosfere svijeta te da će nakon oluje, Njegovom providnošću, nastupiti trajni mir. Poučeni istinom, oni shvaćaju nužnost takve situacije i imaju povjerenja u božansku providnost koja čak i ljudski gnjev može okrenuti Njemu na slavu.

Kakvo blagoslovljeno obećanje! – „Ako ostanete u mojoj riječi, uistinu ste moji učenici; upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi.” Ljubljeni, nakon što smo primili ovu Gospodinovu milost, nećemo li u njoj ustrajati, ne obazirući se na zavodljive doktrine? Ne bismo li Mu trebali ostati vjerni u svim okolnostima, braneći Ga od svakog napada i noseći s Njim Njegovu porugu? Dokažimo svoju zahvalnost svojom odanošću i vjernošću Njemu.

Odgovori na zanimljiva pitanja

BESMRTNOST I ŽIVOT VJEČNI

Pitanje — Čitamo u Rimljanima 2,7 da će onima koji strpljivom ustrajnošću u dobrim djelima traže slavu, čast i besmrtnost, Bog dati vječni život. Čemu takva izjava ako je besmrtnost veća i poželjnija nagrada od vječnog života?

Odgovor — Važno je primijetiti da Sveto pismo stvari razmatra iz šire perspektive. Iako oni koje poznamo kao veliko mnoštvo, a koji prolaze kroz veliku nevolju (Otkrivenje 7,14), nisu pozvani na takav položaj – on im se daje samo kao Gospodinova milost nakon što su zakazali u svojem uzvišenom pozivu (i nitko nije pozvan na taj privilegij niti se on posebno spominje u Svetom pismu) – priprema je unatoč tome napravljena i za njih. Čini se da je sveti duh vodio apostolove izjave tako da njegov jezik obuhvaća i njih, kao i pobjednike. Ta će klasa tražiti slavu, čast i besmrtnost, ali zbog nemara da ih traži s dovoljnom marljivošću i u skladu sa smjernicama postavljenima u Gospodinovoj Riječi, neće uspjeti postići te najveće blagoslove koji će pripasti „malom stadu”. Ipak, kao

što Sveto pismo izjavljuje, oni – kao i svi koji ga traže na propisani način – dobit će vječni život. A on je, na kraju krajeva, glavni i najveći blagoslov i dar koji nam se nudi.

(2) *Pitanje* — Zatim, u Ivanu 17,2 naš Gospodin, moleći za svoju Crkvu, kaže: „Kao što si mu [Isusu] dao vlast nad svakim tijelom, da može dati vječni život svima koje si mu dao.” Zašto se ovdje ništa ne govori o besmrtnosti?

Odgovor — Iz istog razloga koji je naveden u prethodnom odgovoru. Nadalje, u kontekstu se ne navodi specifično da se govori samo o izabranoj Crkvi. Naprotiv, 4. redak ukazuje na to veće djelo Nositelja grijeha u blagoslovu svih obitelji na Zemlji. Očevom je pripremom, posredstvom svoje žrtve, zadobio vječni život „za sve one koji su mu poslušni” – ne samo za „malo stado” sadašnjeg vremena nego i za veće stado budućeg doba. Nadalje, primjećujemo da je vječni život, koji je darovan Evangeoskoj Crkvi, samo posredno dar našega Gospodina Isusa. Kao što je besmrtnost bila Očev dar Njegovu Sinu, tako će to biti

Očev dar – po Sinu i preko Njega – i onima koji su udovi Njegova Tijela (prava Crkva). Štoviše, nebeski se Otac izričito proglašava Ocem, odnosno Životodavcem, svima koji postižu duhovno stanje – bilo Kristu, pobjedničkoj Crkvi ili velikom mnoštvu koje prolazi kroz veliku nevolju. Vječni život koji će naš Gospodin Isus dati prvenstveno zbog sebe, bit će vječni život za svijet tijekom Milenijskog doba. A vječni život koji nam daje u ovom Evandeoskom dobu – koji nam se uračunava pri našem opravdanju vjerom – prvi je korak u pripremi za začće Duhom od Oca.

NAMJERNI GRIJEH U „TIJELU”

Pitanje — S obzirom na izjave u 1. Ivanovoj 3,6-9, ne bismo li mogli zaključiti da, ako u sebi imamo Božji um, više ne bismo mogli griješiti? I nadalje, da nam je nemoguće griješiti dok smo u tijelu (Kristovu)? Ili pak, ako počinimo grijeh, to znači da više nismo udovi Njegova tijela?

Odgovor — Razumijemo da apostol uči kako se Božji sveti duh suprotstavlja grijehu; u onoj mjeri u kojoj imamo Kristov um, nećemo samo ljubiti pravednost nego i mrziti bezakonje. Prema našem shvaćanju, apostol ovdje govori o grijehu u njegovu najpotpunijem smislu, naime, o namjernom kršenju božanskog Zakona. Takav bi svojevoljni prijestup podrazumijevao da volimo grijeh, a mrzimo pravednost; stoga, ako smo ikada imali duhovni život, tada bismo ga izgubili i postali bismo duhovno mrtvi – „iščupani iz korijena”.

Međutim, trebamo zapamtiti da postoje i drugi grijesi koji nisu takve prirode – oni ne vode u smrt. Postoje grijesi u kojima svojevoljnost nije potpuna, budući da su posljedica kušnji te grijesi koji proizlaze iz naših vlastitih slabosti uslijed Adamova pada. Takve slabosti i posrtanja pod iskušenjem pripadaju tijelu koje se već smatra mrtvim (u posvećenom kršćaninu) i Bog ga ne prepoznaje kao „novo stvorenje”. Dakle, apostol takva odstupanja od ispravnosti ovdje ne označava kao grijehe, niti ih Bog takvima smatra jer nam On ne sudi po tijelu, nego po duhu.

Pa ipak, kao što smo već pokazali, postoje neki djelomični grijesi – to jest, oni nisu potpuni grijesi u smislu potpuno svjesnih i namjernih prijestupa božanskog Zakona – to su slabosti tijela u kojima naš um ipak nije bio toliko snažan i hrabar koliko je trebao biti, te je donekle popustio nedjelu. Budući da

kršćanski um takvo neispravno postupanje ne odobrava nakon što prođe najgori udar kušnje, ono se ne ubraja u grijeh u punom smislu riječi. To je, međutim, prekršaj za koji se može zahtijevati određena mjera kazne, ovisno o stupnju znanja i prilici za otpor iskušenju koja je ostala neiskorištena. S ovog je stajališta očito da se potpuni, namjerni grijeh ne može počinuti dokle god smo u tijelu (Kristovu), ispunjeni svetim duhom i priznati od Glave. Počinuti takav namjerni grijeh značilo bi da smo napustili Glavu, odbacili Njegova učenja, službu i ljubav, a to bi onda podrazumijevalo i to da smo napustili Tijelo kojemu je On Glava.

„ZEMLJA OSTAJE” — „NEBO STARI”

Pitanje — Kako uskladiti izjavu iz Propovjednika 1,4: „Zemlja ostaje zauvijek”, s onima iz Psalmu 102,25-26, Hebrejima 1,10 itd.?

Odgovor — U oba slučaja upotrijebljena riječ ukazuje na to da se misli na fizičku Zemlju. Ove se izjave mogu uskladiti razumijevanjem da se potonji stih u Svetom pismu odnosi na promjene koje se događaju s obzirom na zemaljske uvjete. Na to ukazuje prikazana ilustracija s odjećom (ogrtačem, kaputom). „Kao odjeću češ ih smotati i bit će promijenjeni” – baš kao što bi netko prekrojio ili preuredio kroj haljine, tako će Gospodin promijeniti i preurediti opća pitanja koja se odnose na Zemlju. Jedna se takva promjena, koliko nam je poznato, dogodila tijekom općeg potopa, a mi očekujemo da će se u bliskoj budućnosti dogoditi još jedna koja će Zemlju učiniti prikladnijom za uvjete Milenijskog kraljevstva nego što je to sada. Dodatno, trebamo imati na umu da se fizička Zemlja ovdje koristi kao osnova za simbol, te da se „simbolična zemlja” ne odnosi na sam planet, već na ljude, društveni poredak itd. S obzirom na to, očekujemo veliku preobrazbu, prevrat i potpunu promjenu kojom će se sadašnji društveni poredak preobraziti u onaj koji će Bogu biti prihvatljiviji tijekom Milenijskog doba. Vrijeme te promjene je blizu i kada se sadašnja „simbolična zemlja” – društvo – otopi poput voska na žarkoj vrućini sukoba i anarhije, i „simbolična nebesa” – crkvene vlasti – također će se zapaliti i nestati uz veliku buku, nemir i metež. Oboje će biti zamijenjeno novim nebesima i novim zemaljskim stanjem (simbolički): Crkvom u slavi, časti i moći, te čovječanstvom pod novim društvenim uvjetima.

